

Püspöki Dorka

**ENGEDD, HOGY
MEGÉRINTSELEK!**

1. rész

2016

Kelletlenül nyitottam ki a szemeimet. Zavart a nap ezernyi beszűrődő sugara, melyek egyenesen az arcomat vették célba. Magamban szidtam csak őket, a számat még fáradt voltam kinyitni. Ez is egy ugyanolyan napnak indult, akár a többi...

Felültem, és megpillantottam magam mellett Tonyt, aki itt maradt éjszakára ahelyett, hogy lelépett volna a francba, miután megkapta, amit akart. Biztos neki is sok volt a tequila, amit ittunk, gondoltam, de nem foglalkoztam tovább a problémával, melyet pont úgy hívtak, mint ahogy őt.

Kiszabadítottam magam a lepedő fogságából, ami valamikor körém tekeredett, és ha már úgyis betűzött kintről a fény, lámpaként használtam a sugarait, hogy szemügyre vegyem, esetleg van-e rajtam új sérülés. Örömmel állapítottam meg, hogy nincs. Tony újabban leszokott róla, hogy verjen szex közben, de biztosra soha nem mehettem.

A fürdőbe lépdeltem, hogy lesikáljam a testemről a nyomait, és közben elhatároztam, hogy utána tényleg elzavarom, mert dolgoznom kell. És ezt ő is tudta, hiszen neki dolgoztam. Már fél éve... Sosem hittem volna, hogy valaha ilyesmire adom a fejem, de nem volt más választásom, és vele voltaképpen szerencsém volt. Ő nem akart okvetlenül visszatoloncolni a családomhoz, akiktől sikeresen megszöktem.

A nevelőapám nem értett a szép szóból, miszerint jobban tenné, ha az anyámat részesítené különféle testi örömeinkben, és engem is megtisztelt velük, ebből viszont nem kértem. Az első eset után szólni mertem anyámnak, de az a ribanc csak nevetett, és közölte, hogy hazudok. Egy hétre rá viszont rajtakapta a férjecskéjét, amint az épp a bugyimban matat, miközben sírva kérlelem, hogy hagyja abba. Anyám kést tartott a torkomhoz, amíg az a seggfej kiéli rajtam a perverzitását. Biztos voltam benne, hogy annál rosszabb, mint amit akkor, órákon keresztül át kellett élnem, már semmi nem lehet, úgyhogy leléptem tőlük. Később még négyszer töltöttem velük kötelezően egy órát, de csak amíg a zsaruk, akik visszavittek hozzájuk, le nem léptek.

Sokáig az úgynevezett barátaimnál húztam meg magam, ám egy idő után mindegyiknek elege lett. Konkrétan nem mondták, de éreztették, így továbbálltam. Az éjszakákat metróállomásokon és buszmegállóknál töltöttem. Egy hátizsákba befelé mindenem.

Mára sikerült eljutnom New Yorkba, ahol új életet terveztem kezdeni. Nem volt könnyű. Eleinte minden alantas munkát elvállaltam volna, de senki nem akart úgy alkalmazni, hogy nincs bejelentett lakcímem. Erre többnyire az volt a válaszem, hogy adjanak egy lakást és lesz, de nekik meg humoruk nem volt. Kerek két hete nem volt mit ennem, csak amit a kukában találtam, amikor a szerencse egy bizarr formája az utamba nem sodródott.

Tony a pártfogásába vett, és ami a legjobb volt az egészben: meg sem kérdezte, van-e családom. Még aznap este hazavitt, illetve csak én hittem, hogy *haza*, de tévedtem.

Egy lepusztult bérházba csalt, ahol bemutatta nekem a lányokat, akiket futtatott. Nem kellett hozzá sok ész, hogy levágjam, mi folyik itt. Eszembe jutott a nevelőapám. Meg az, hogy annál rosszabb nem történhet. Tony felajánlott egy szobát az egyik lakásban, ahol két lánnyal kellett együtt laknom, és a keresetemen fele-fele arányban osztoznánk. Ezenkívül ő fizette a rezsit meg a kaját.

A korábbi életemhez képest ez fejedelmien hangzott. Még ugyanazon éjjelen megtudtam, mit kell tennem ezért. Tony mutatta meg. Két teljes napig nem bírtam felkelni az ágyból, adott pár tablettát, és kirakott az utcára. Hamar beletanultam a mesterségbe, nem volt rám panasz, és az utóbbi időben csak heti egyszer jutott eszébe rajtam tölteni a kedvét. Az ütéseitől megkímélt. Külön szobát is kaptam, ahol bármikor meglátogathatott.

A lányokkal viszonylag jóban voltam, már amennyi időnk ismerkedésre jutott. Vagyis szinte semmi. Lorri volt az egyetlen, akivel együtt, azaz egy placcon dolgoztam, úgyhogy ő állt hozzám a legközelebb. Nem töltötte még be a tizenhétet, csak tizenhat volt. Nekem már csak két hónapom volt a nagykorúságig, de piszkosul nem érdekelt. Legfeljebb annyiban, hogy utána már nem kell elmenekülnöm a rendőrök elől. Így hát nem vártam repesve a nagy napot...

Miután lezuhanyoztam, bevitettem egy pohár vizet a hálóba, és egyenesen Tony arcára öntöttem.

– Mi a... hülye picca, muszáj volt ezt?! – hisztizett rögtön, de nem érdekelt a problémája.

– Húzzál haza, mindjárt itt lesz az első melóm! – közöltem vele szenvtelenül, és beletürtam az egyik fiókba, hogy kivegyek belőle némi szexi göncöt. Előző nap nem volt rá szükségem, mert szabadnapot kaptam, így egyedül Tonyt szórakoztattam, neki meg nem volt igénye ilyesmire. Csak a testemet akarta. Ma viszont indult a „munkahét”, így kétszer ismételtém még el neki, hogy az ő érdeke is, hogy jól teljesítsek, azaz ne húzzon fel, és mielőbb hordja el az irháját, különben elesem az ügyféltől.

Mielőtt az ajtó felé indult, mégis elé álltam, és odatartottam a tenyeremet a képébe. Duzzogva türt bele a zsebébe, ahonnan elővett egy pici zacskót.

Huszonegy tableta volt benne. Egy heti adag. Amint magamra hagyott, a többi mellé raktam a matracom alá. Jobb, illetve rosszabb időkre tartogattam, ha valamelyik másik lánynak szüksége lenne rá. Én már leszoktam róla, csakis kivételes esetekben nyúltam hozzá; amikor nagyon rám tört a kilátástalanság. Szerencsére ez elég ritkán fordult elő, de olyankor segített ellazulni, és nem gondolni a tömény szarra, ami az életem. Amikor így tettem, drog nélkül is kibírtam a napi nyolc-tíz alkalmat, amikor különféle válogatott szadisták és undorító perverzek akaratát kellett teljesítenem jó pénzért.

Ez volt a kulcsszó. Amióta két hetet éheztem, újabban pedig magam kerestem meg az ételre valót – Tony az első hónap után közölte, hogy nincs több ingyen koszt –, azóta jobban megbecsültem, mint valaha. Ennek ellenére nem raktam félre egy vasat sem, nem volt célom. Ugyan, hova juthatna innen, legalulról egy magamfajta lány?

Már dél is elmúlt, mire az első páciensen túl voltam, ugyanis késett. Felráztam utána az ágyneműt, elmentem zuhanyozni, és vártam a következőt. Nappal énhozzám jöttek, nekem éjjel kellett

kimenni az utcára. A hajnalokat meg a koraestéket tudtam csak alvással tölteni, de ezt sem mindennap. Ha Tony szervezett valamit nekünk, akkor előfordult, hogy három napig nem aludtam. Olyankor is jól jött a hangulatjavító.

Este kilencre tíz férfi fordult meg az ágyamban és bennem. Ezzel túlteljesítettem az átlag napi limitet, ezért úgy döntöttem, ma már nem engedek magamba senkit.

Be akartam zárni az ajtót, hogy a főnökömnek se támadjon rám kedve, de elkéstem; pont ő kopogott be.

- Fél órád van elkészülni! - vágott hozzám üdvözlés gyanánt egy köteg újnak tűnő ruhát.

- Mára elég! - dobtam vissza neki ugyanazzal a lendülettel.

Ő nem kapta el. A lábainál ért földet a csipkecsomag. A keze viszont a hajamba markolt, és hátrafesztette a fejem.

- Azt mondtam, fél órád van elkészülni! - ismételte lassan, szinte szótagolva. - Ötszörös árat akar fizetni az, aki egy csinos, fiatal lányt kért. Próbáld meg nem harmincévesnek kinézni. Legyél ártatlan, szűzies... Ha szerencséd van, nem is kell lefeküdnöd velem, csak táncolj egy kicsit, illegetsd magad! Ahogy tanultad. - Ezzel eleresztett, de úgy, hogy a fal akadályozott meg az elesésben. - Fél óra múlva visszajövök érted, és odaviszlek.

Remek, ezek szerint nem kell gyalogolnom, gondoltam, miközben összeszedtem a ruhákat a földről, és a szobámban lassan, beletörődve magamra öltöttem őket. Tényleg vadiúj volt mind. Igen gazdag pojáca kell legyen, akit ma ilyen szerelésben kell szóraztatnom, tűnődtem. De ha Tony szerint van rá esély, hogy megússzam az újabb kefélest, ráadásul ötször annyiért, és még arra is hajlandó, hogy odavigyen, akkor megéri.

Eltűntettem az arcomról a mai harmadik által okozott duzzanat miatti bőrszínéződést, aztán rágyújtottam, míg Tony meg nem érkezett.

A várakozásaimmal ellentétben nem egyetlen személy előtt kellett „illegetnem magam”, ahogy korábban ő fogalmazott, hanem egy egész csapat várta tőlem ezt. Valamelyikük szülinapját ünnepelték. Nem próbáltam kitalálni, melyik az, nem érdekelt.